

Hønderjylland

Den danske Konfirmationsundervisning.

Konfistoriets afvisende Holdning.

„Slesvig-Holstein-Lauenburgs Kirken und Schulblatt“ for den 3. April omtaler Professor Rendorffs Afhandling om Nordflesvig og Pastor Schmidts Indlæg mod samme. Til sidst nævntes Bemærkninger om, at Negeringens Afslag paa Sprogtravet ikke har Evighedsværd, tilføjer det kirkelige Blads Redaktion:

„Der foreligger virkelig et Misgreb. At tage fejl er menneskeligt, og Negeringen vilde ikke sætte noget til af sin Værdighed ved at foretage et Tilbagetog.“

Bladet meddeler derefter følgende Brev fra Pastor Tønnejen i Høstrup:

„En Søndag, bestaaende af Pastor Vicentiat Brahl af Gaderslev, Pastor Schmidt af Bødder og undertegnede, overrakte den 11. Oktober 1909 paa 67 nordflesvigske Præsters Begne Konfistorialpræsidenten et udførligt begrundet Andragende om Tilladelse til at give Børn, der har faaet tysk Undervisning, dansk Konfirmationsundervisning.“

Konfistoriet har under 14. Marts i Aar givet os det Svar, at det ikke er i Stand til at anbefale dette Skrift til Ministeren. En lille Indrømmelse findes imidlertid i Konfistorialskrivelsens sidste Afsnit:

„Hvad vil ligesom De beklager, er den Omstændighed, at i Løbet af Konfirmationstiden Deltagelsen i det gudstjenestlige Liv vanskeliggøres af Konfirmanderne ved den uundgaaelige Sprogforfæls. Vi anbefaler Dem, saa vidt der er Brug herfor, at lette Børnene denne Deltagelse, idet De ved Slutningen af Ugens sidste Konfirmationsstund paa Dansk læser Evangeliet med Børnene henholdsvis den Telt, som der skal prædikes om næstkommende Søndag, samt de Salmer, der skal synges, og saa vidt det tiltrænges, læser dem Forstaelsen.“

Den nordflesvigske Præsteforening vil sætte denne meget vigtige Sag paa Dagsordenen for sit næste Medlemsmøde. Det nordflesvigske Præsteforbands rørende Endragsighed i Sprogforfælsmaalet vil til lyvende og sidst dog kunne afsende kirkefjendelige yderligere Indrømmelser for ogsaa i Sognene med dansk Kirkegang at faa fri Vane for Ungdommens Oplæring til Deltagelse i Menighedens gudstjenestlige Liv. Kun det kæmper vi for.“

Til ovenstaaende følger „Modersmaalet“: Den danskfælende Befolking vil af religiøse Grunde paaflonne Præsteforeningens Virksomhed. Des pligter vil det Indtryk være, som Konfistoriets Svar maa gøre overalt, hvor man af dyrebart Erfaring ved, hvorledes Slægtens Liden under Modersmaalets Forsømmelse. I Befolkningens Sjæle vil det preussiske Konfistorium staa værdigt ved Siden af den preussiske Negering. Man vil saa det Indtryk, at nordflesvigske Krav om Modersmaalets Ret ikke bliver hørt paa disse Steder.

Der mødte 67 nordflesvigske Præster op med en saare beskjeden Bøn. Politisk var udelukket. De 67 Kirkens Mænd kender Nordflesvig og Landsdelens Lær, Træng og Nød. Men Nej: deres overmaade spagterdige Krav kan ikke opfyldes. Det kongelige preussiske Konfistorium beklager, det kan ikke gøre noget.

Men saa hør det samme Konfistorium heller ikke nogen Sunde beklage sig over, at flere og flere Nordflesvigere vender Ryggen til en Statskirke, der staar under en saadan Skytelse.

Pastor Tønnevens Brev er i højest Grad belærende med Hensyn til vore kirkelige Forhold. Det er i hele sin rolige Form et Kulturdokument af Rang.

Gaderslev. Stor-Gaderslev. Fra i Dag, skriver „M.“ af 1. Apr., er Landkommunerne Sønder Ditting og Ladegaard 1. indlemmede i Vogn og Gaderslev, som dermed faar et forøget Indbyggertal af omtrent

2100, noget endeligt Resultat kan først fastslås, efter at Mandtalslisterne er bleven indsamlede og optalte. Efter Indlemmelsen af en Del af Gammel Gaderslev Kommune, der ifl. „Ebl. S.“ ventes om nogle Uger, vil Vogn antagelig faa mellem 12,500 og 13,000 Indbyggere.

Høstrup. Indbrud i Kirken. Lørdag den 26. Marts opdagede man, at der var sket Indbrud i Kirken, og det antages Natten mellem Lørdag og Søndag. Tyven, eller flere, maafe der har været flere, har slaaet et Vindue i Smykker og er derigennem kommen ind i Kirken, hvor han har opbrudt Fatigblokken, som heldigvis var tom. Tyven har inde i Kirken glemt en stor Knibtang, som han vel har brugt til at bryde Blokken op med. Af Gerningsmanden har man intet som helst Spor.

Fra anden Side meldes: Tyven har slaaet et af de store og smukke Vinduer itu. Præsten tager Lovpengene med sig hjem hver Søndag, saa Tyven har intet Udbytte haft af sin natlige, onde Færd. Gendarmen fra Møstrup var her i Lørdags for at foretage Underjælf. Et Par mistænkelige Føre faas ved Tidens Langfredag Aften paa Høstrup Gade, og det er dem, man har mistænkt for Indbrudet.

Barnæs Sogn. — Kromændene og Afholdssagen. I Vinterens Løb er der ifl. „Hensborg Avis“ gentagne Gange gjort Forsøg paa at skaffe Lokale til Afholdelse af Møder i Barnæs Sogn, men forgæves.

Søndag den 3. April, var der paatænk et Afholdsmøde i Barnæs eller Vorup, men samtlige Værter nægtede at give Lokale til dette Møde. Hvis Værterne tror, at de paa den Maade kan hindre, at Afholdssagen faar Indpas i Sognet, saa tager de imidlertid meget fejl. Der vil med det allerførste blive oprettet en Afholdsforening i Sognet.

Det omtalte Møde blev bestemt til at afholdes i Fjeld, saa Afholdssagens Venner i Barnæs Sogn fik nem Vejlighed til at overvære det.

Selddigvis findes der ogsaa i Barnæs og Vorup mange Folk, der med Garme ser paa det modbydelige Drilleri i Kroerne. Maafe vil Værternes Nægtelse af Lokale ved denne Vejlighed ikke alene høre til Oprøtelsen af Afholdsforeningen, men ogsaa give Stødet til, at der vil blive bygget et Afholdshjem eller Forsamlingshus i Sognet.

Da Guldfiberen rasede.

(Efter „Dagbladet“.)

Hvem har ikke hørt om den Tid, da Raabet „Kalifornien“ gif jon en Løbeild gennem hele Verden, den Tid, da „Guldfiberen“ rasede. Guldfiber! — Det magiske Ord, som trængte ind i Mændenes Tanker og Sind og drev dem bort fra deres fredelige Verden i Gjemmets Ro og Sogge, bort over et troløst Hav og gennem øde Egne, hvor tusind Farer lurede, bort til det ny Eldorado! Og hvem har ikke hørt, at denne „guldne Legende“ havde et forgeligt Omkvæd: hvem har ikke set de mørke Skygger, der fordunkler det straalende Billede?

En gammel Historie falder mig ind nu, da jeg kommer til at tænke paa den fjerne Tid, en sand Historie, der endnu kan skære mig i Hjertet, for jeg elskede i mine unge Dage den søde, livsglade Ellen Dunbar, hvis Liv visnede hen og formørkedes under den hede Storm, der blæste hen over hende fra det fjerne Vestens Gulddønger.

George Dunbar havde hørt Raabet derovre fra, og det tog alle hans Tanker fangen. Sandt nok havde han herhjemme en god Forretning, et hyggeligt Hjem, en ung Husfru og et lille Barn; han havde det godt — men nu kunde han blive rig — tjene pimplende Summer i fort Tid; den anden jævne rolige Maade forkom ham nu pludselig altfor langsom — han havde truffet en Mængde unge Mennesker, der var smittede af Feber; de havde talt med ham om at søge med — havde overbevist ham om det glimrende Resultat, deres Planer vilde faa — og George Dunbar kunde ikke staa imod, men gif til sin unge Husfru med Forslaget.

Ellen blev bleg, og hendes Røber skælvede; men hun satte sig ikke imod hans Snik. Hun havde hørt ham tale om Villetter og Rejseudgifter, om Unzer Guld, om Guldstøv derovre fra, havde set ham gribe Nøjerne med feberagtig Hast, fare den igennem til hans Voksalder paa de Spalter, der omhandlede „Rat fra Kalifornien“; hun havde længe mærket, at hans Tanker var langt borte fra hende og Hjemmet, og nu modfattede hun sig ikke hans Snik med mange Ord eller med Taarer; hun sagde kun stille og inderligt: „George, vi har det godt nu, er glade og raske; vi har et hyggeligt Hjem. Guld er da ikke nok til at gøre en lykkelig. Men jeg ser saa tydeligt, at du blot længes efter at rejse og prøve din Lykke.“

„Men Ellen“, sagde hendes Mand, „tal nu ikke saadan. Du ved jo godt, at jeg ikke rejser, hvis du siger „Nej“. Men nu skal du høre: Dana, Gill, Walker og alle de andre rejser næste Maaned, danner deres eget Selskab og fører selv Mad, Klæder og Minererudrustning med sig; de prøver ovre i Minerne, og saadanne Fyre som de, raske, frejdige og henrykte, med gode Kræfter og godt Humør, de bliver alle sammen rige Mænd. De kan ligefrem ikke undgaa det. Guldet er der, og de vil grave det op. Ja, det er netop Sagen, Ellen! Der er Chancen, alt for gode Chancen til at lade dem gaa fra sig. Men naturligvis, hvis du har meget imod det, saa bliver jeg hjemme i den gamle Trumme-rum! Ja, hvad siger du saa, Barn?“

Ellen kunde læse i hans Sjæle, hvad Svar han ønskede. Hun sagde stille: „Ja, George, dersom du er sikker paa —“

„Sikker paa det!“ afbrød George hende heftigt, „ja, naturligvis er jeg det. Din et Par Aar eller tre kunde jeg komme rig hjem, og du kunde leve som en Prinsesse; ja, maafe det kunde tage tre Aar — tre Aar i det højeste; det er da ikke saa forfærdeligt, vel, lille Ellen? Sells Røne har givet sit Samtykke til, at han maa rejse; sig du nu og saa ja til mig, saa er du sød. Fader og Moder ser naturligvis til dig saa lidt, du bryder dig om det, og saa har du jo lille Charlie. Det kan ikke blive saa ensomt, vel. Og jeg sender dig Brev med hver eneste Damper — aa, det gaar laadens. Og naar jeg saa kommer hjem igen —“

„Na, men George, kære George, var ikke saa tillidsfuld!“ udbrød den unge kone og strakte at holde sine Taarer tilbage. „Jeg kan ikke gøre for det — hvis du nu døde derovre i det fremmede Land — eller hvis jeg gif bort — aa George, jeg kan ikke lade være at tænke paa det!“

Da hun klængede sig til ham. Længe var George Dunbar tavst. Han saa paa sin unge Husfrus pinlige Skikkelse, paa hendes fine Ansigt med den farte Teint; han havde ikke tænkt paa, at hun ikke var stærk, saa opfyldt af ungdommeligt Haab og Mod havde han været. Nu trykkede han hende til sit Brjst, som om han aldrig vilde slippe hende.

„Bar det rigtigt mod hende? Nej, han vilde sige til sine Kammerater, at han havde betænk sig. Men saa dukkede atter deres Ansigter frem; han saa dem komme hjem, rige, straalende, med Eventyret bog sig — nej, han maatte med, maatte følge dem!“

„Hør nu, Ellen, vær nu en fornuftig lille kone; se paa den lyse Side af Sagen. Du er lidt nervøs nu, derfor ser du Strømmebilleder af alle Begne. Vi vil le af dine mørke Anelser, naar jeg kommer hjem og finder dig stærk, rask og sunn, og jeg er bleven en rig Mand. Nu siger du ja, og saa er Sagen i Orden.“

Og Ellen Dunbar tvang sine Taarer tilbage og gav sit Samtykke, og hendes muntre og jangvinske Mand, der tog saa let paa al Ting, drømte kun lidt om, hvad det ja kostede hende.

Tre Uger efter stod Ellen ved Vinduet i sin Dagligstue og fulgte med blegt Ansigt og taareblændende Sjæle den Vogt, der førte George og hans Kammerater til Zernbanen. Hendes lille 3-aarige Søn var travlet op paa en Stol ved Siden af hende og raabte muntert: „Se, Mamma, hoor de hvide Søster løber stærkt! Af Sted!

Af Sted!“ Og han knaldede muntert med sin lille Piff.

„Mamma, jeg synes, Fader saa saa søderlig ud, da han skulde sige Farvel; han saa ud, som om han græd; men det gør en Fader da ikke, vel? Tror du, han snart kommer hjem igen med de hvide Søster?“

„Jeg ved det ikke, lille Charlie; jeg ved det ikke“, og Moderen klappede den lille paa Hovedet.

„Ja, han kommer nok snart, for han lovede mig en rigtig lille levende Pony, ikke en Gøngehest, og han stunder sig nok hjem, for han ved, jeg længes saa forførdeligt efter Søsten.“

„Ja, ja, lille Barn; Fader kommer nok med din Pony. Men vær nu en sød Dreng og løb ned og leg i Gaarden.“

Og medens Moderen fortviolet græd ovre i sin lille Stue, fortalte den lille 3-årige triumferende en Skare Dreng og alle de Sørligheder, hans Fader vilde bringe med hjem fra „Fortio“.

Da Tiden gif, Ellen ventede paandt hver Dag, om Postbudet skulde bringe hende Brev fra George, og endelig kom det da: den første Silsen fra ham. Brevet lignede saa ganske ham selv; det var muntert og frejdigt; han fortalte om sine mange nye Indtryk, sine Planer, var fuld af Jubel og ungdommelig Glæde over det nye, det loffende, der drog ham til sig. Og Ellen læste det atter og atter, syntes han kunde høre George sige alle de muntre Ord, de iøvrigt Bemærkninger. Det glædede hende; men samtidig daagrede Længslen efter ham endnu stærkere, og hun havde af sin Kraft yndig for ikke helt at forsvinde, naar hun tænkte paa, at det vilde være tre Aar — tre uendelig lange Aar — før hun fik sin Mand at se igen. Og medens George Dunbar raskt og energisk arbejdede paa at virkeliggøre sin Drøm — at blive en rig Mand — og stadig kom Maalet nærmere, fortæredes hans unge Husfru af Længsel, efter ham, af Veksmring og Engstelse hver Gang et Brev, der var ventet, udeblev, hver Gang hun læste om Uroligheder og Overfald i det fjerne Vesten.

Men Tiden skred, og Aarene sjaandt — Tiden for George Dunbars Hjemkomst nærmede sig! Og Ellens Sjæle blev klarere, hendes Gang mere hvævende, medens hun med feberagtig Fær talte Maanederne, til hun skulde gense ham. Ja, hendes Sjæle blev klarere og mere straalende, men samtidig blev Hødemer paa hendes Kinder skarper og mere begrænset; og hendes Familie kunde ikke undgaa at se, at hun ikke var rask, at hun blev svagere Dag for Dag.

„Na, det var ikke noget videre — en Smule Forkølelse — lidt Træthed; det gif nok snart over igen! For sin lille, kække, muntre Charles Skuld tvang hun sig til at smile; iog den underlige isænde Følelse af Angest bort; men da Familiens gamle Ven, Doktor Grant, blev tilfaldt, rystede han paa Hovedet og sagde: „Hvad er nu det for noget, lille Fru Dunbar! Det gaar slem ikke! Vi maa have Dem ganske anderledes rask og kraftig, til De skal hnde George Velformen hjem; jeg tror, det bliver det fornuftigste at kfrøve, at han skal komme hjem lidt før end bestemt; hans Ansigt vil gøre dem mere Nytte end al min Medicin.“

Da saa blev der sendt et Brev af Sted til George Dunbar. „Norskraef ham ikke“, sagde Doktoren, men sig ham, at Ellen er ikke saa rask og stærk som før; hun er ikke alvorlig ssa, og maafe Sommeren vil gøre hende frisk og rask igen — men jeg tror, det er heldigt, at han kommer hjem, saa snart hans Forretninger kan afsluttes derovre. So før, ja hellere!“

Og Georges Søster skred, hvad Røgen havde sagt. Brevet dakte Bændringsmanden, det blev ham med Magt ud af den Trolddom, der saa længe havde lænket ham til Arbejdet efter Guldet derovre. Han kunde igen tænke paa andet end sin voksende Rigdom. Det fuldede gennem hans trakte Hoved, Hjemmet kaldte med sine tusinde Afler, og i hans Dren led det nu bestaaende: „Vend hjem! Vend hjem!“ Da han, der i tre lange Aar ikke havde funnet sin Tid til at staa til for alt det, han vilde udrette, kunde knap saa Ende paa den Uge, der gif, inden Damp-

Landet i

Den Danske Koloni

i Alberta, Canada.

er anbefalet af den for. d. ev.-luth. Kirkes Landkomite efter en grundig personlig Underjælf.

Det refererede Areal omfatter ca. 17,000 Acres hvoraf omtrent Halvdelen kan overrisles. Af hele Arealet er nu omtrent Halvdelen folgt til Landsmænd, af hvilke en Del allerede er deroppe, og andre er paa Rejse dertil.

C. P. Zernbaneselskab giver fri Byggegrund til Kirke, og Selskabets Generalagent har lovet at bekoste Opførelsen af en Kirke, saa snart som man har Brug for den.

Man er allerede i Færd med at anlægge en Zernbane, som vil gaa lige igennem den danske Koloni. Den ventes fuldført endnu i Sommer. En By vil blive anlagt i selve Kolonien.

Zordunden bestaar af jort Muld med Lerunderlag. Godt Vand findes i 40 til 65 Fods Dybde.

Landet er iærlig egnet for „Small grain“. Af Vinterhvede har man avlig saa højt som 67 Bu. pr. Acre, medens 35 til 40 Bu. betragtes som en ret almindelig Gøst. Foraarshvede giver fra 25 til 40 Bu. per Acre, Havre fra 75 til 125 Bu., Vg fra 40 til 60 Bu., Sør fra 15 til 30 Bu., og af Kartofler har man avlet indtil 600 Bu. per Acre under Overrisling. Alfalfa trives godt under Irrigation; ligeledes alle Slags Høvelager. De rette Betingelser forefindes til at skaffe det størst mulige Udbytte ud af Jorden.

Prisen er \$30.00 per Acre for „irrigated“ Land og \$18.00 per Acre for Land, der ikke kan vandes. Betalingsvilkårene er lette. Kun en Tiendedel betales Kontant, og Resten i 3 Terminer.

En Farm kan altsaa købes for de samme Benge, som man ellers maa betale i Rente.

Beskrivelser af Landet samt nærmere Oplysning tilfendes frit paa Forlangende.

ELK HORN REAL ESTATE CO.

Elk Horn, Iowa.

Stor Ekskursion 1. og 3. Tirsdag i Maaned.

\$25.00 for „Round Trip“.

ffibet skulde forlade San Francisco og føre ham hjem, hjem til alt det han havde glemt, først og sidst hjem til Ellen, hans søde, unge Husfru. Og mens han utaalmodig vandrede op og ned paa Skibets Dæk, bad hans Slægt derhjemme, som saa Ellen svinde hen, medens Bryllupet hærge hende: „Na, blot han dog ikke maa komme for sent!“

I de stille Nætter om Bord gif George Dunbar raskt omkring eller sank ned og stirrede frem for sig med et mørkt, sorgfuldt Udtryk, der ikke lignede den før saa glade og frejdige Mand.

Sans Udveende var et helt andet nu, end da han drog bort: Et stort, mørkt Slag skulde næsten helt hans Mund og Næse; Solen havde brunet hans Hud; Arbejdet havde gjort ham maager, og Kontormændens fine, hvide Hænder var bleven brune og haarde af det stadige Slid; men i Bæltet havde han det, han havde brugt sine tre Ungdomskaar til — han havde Guld med sig hjem; han var virkelig bleven rig derovre. Nu skulde han dele sin Rigdom med Ellen og med sin Dreng!

Na, hvem der dog var hjemme! Hvor Skibet snelede sig frem.

Du behøver ikke at haste saa meget, George Dunbar. Døden er en hurtigere Rejsende! Du vil finde dem forsamlede der hjemme i det gamle Hus — dine Forældre, dine Søskende — din lille Søn — alt undtagen hende, du elskede højest en Gang, for Guldet blev din Kærlighed. Du vil finde Ellen, det er for sent. Ellen var død den Aften, da George gif om Bord paa Skibet i San Francisks Havn.

Og dette blev Slutningen paa hans Forhaabninger! Tre Aar til at blive rig i — tre Aars spildt Kærlighed; hans yndne Stak vundet, men hans bedste Lykke gaet tabt. En Formue vunden — og hans unge Husfru, der nu sou den sidste Søn under Grønsværet.

So, den gamle, forglemte Historie falder mig ind, da jeg læste om Ulfkjægerne, der vilde søge Rigdom i Klondyke — og jeg gamle, enfonime

Mand siger til den fremstormende Ungdom: „Lad aldrig Kærligheden til Guldet blive saa magtig, at den jager Kærligheden til Menneskene ud af dit Hjerte!“

Men i Kanden — ren i Bagning. Fesler aldrig. Prøv det!

Israels Sange I—II. 3 alt 330 Sange.

Disse to fortrinlige Sang Samlinger med Musik og underlagt Tæst, hvoraf allerede 6 Dplag er trykt, faas nu indbunden sammen i net og solidt grønt Skirtingsbind med Guldbryd for den meget bestedne Pris af 85 Cents. Er særdeles vel tilfattet til flerstemmig Sang. Bruges allerede af mange af vore Sangfor.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

For SIKKERHED, Hurtighed og Hygge

TAG DEN GAMLE PAALIDELIGE

CUNARD LINE

ESTABLERT 1840

Alle Rekorder slaæet

OVER ATLANTEREN PAA

4 Dage 10 Tim. 51 Min.

KORT TID TIL SKANDINAVIEN

Dobbelt Skruer, Tre Skruer og Fire Skruer Dampskibe. Største, Hurtigste, Eleganteste i Verden.

LUSITANIA, MAURETANIA

CARMANIA, CARONIA

CAMPANIA

IVERNIA, SAXONIA

UNDER BYGNING

FRANCONIA (Dobbelt Skruer) 18,000 Ton

Nole Færdledsør til alle Skandinaviske og Finske Havne. Se vore Agenter ang. spualle nye Tredie Kl. Gøvernemaligheder.

THE CUNARD STEAMSHIP CO., Ltd., 10, COLINDALE AVENUE, W. LONDON, N.W.